Tuomet Ramananda Raya tarė: jnane prayasam udapasya namanta eva: „Labai sunku atsisakyti pažinimo žavesio.“ Mes galvojame: „Aš pirma noriu viską suprasti, o tada pradėsiu veikti.“ Čia slypi išskaičiavimai ir įtarumas. Prieš pradėdami veikti, mes norime viską iki galo žinoti, tik tuomet rizikuosime savo kapitalu. Ego, „Aš“ yra labai stiprus, ir jis nori gauti ataskaitą apie būsimus nuostolius ir pelną. Jis galvoja: „Aš esu šeimininkas. Raktai mano rankose ir aš noriu išbandyti viską, aš noriu viską žinoti. Aš noriu žinoti, kas man tinka.“ Taigi, mes galvojame, kad esame šeimininkai, ne tarnai, ir klausimus užduodame iš šeimininko pozicijos.

Bet turime atsisakyti šio į apskaičiavimus linkusio mąstymo, jei iš viso norime pakliūti į Viešpaties karalystę, kur viskas aukščiau už mus. Niekas ten nesivargins ir neis prieš mus teisintis, manydami, kad esame jų šeimininkai. Jie neužtikrins mūsų, sakydami: „Taip, čia nebus jokių nuostolių; tavo pelnas bus didelis.“ Mes galime manyti: „Aš esu nepriklausoma atskira esybė, todėl mano sąskaitoje neturi būti nuostolių.  Čia aš turiu stovėti aukštai pakelta galva,“ bet tai neveikia. Mes galime eiti ten kaip vergai, ne kaip šeimininkai. Reikalingas toks mąstymas: Mes turime nulenkti savo galvas. Ten mes nežygiuosime visur aukštai pakeltomis galvomis, nes viskas ten aukštesnės kokybės, nei mes patys.

Taigi, mums reikia pakliūti į šį transcendentinį kraštą, kur netgi žemė, vanduo, oras ir ką bepamatytume, yra padaryta iš aukštesnės materijos, nei mes. Jie visi yra guru, o mes – mokiniai. Jie visi yra šeimininkai, o mes tarnai. Mums reikia patekti į kraštą, kur visi yra mūsų šeimininkai. Mes turime paklusti, tokia bus mūsų tikroji kvalifikacija. Ką mums lieps daryti, tą mes ir darysime; turėsime daryti. Ten nereikės labai stipriai įtempti savo smegenis.  Smegenims ten nėra vietos, nes jie visi turi geresnes smegenis nei mes. Mūsų smegenys ten nereikalingos, reikalingos tik mūsų rankos. Ten reikalingas tik vergiškas darbas. Smegenų ten pakanka. Jei norime, mes galime pakliūti į šį kraštą. Mums šis kraštas reiškia vergystę. Taigi, mes ruošiamės atmesti su pasibjaurėjimu savo smegenis, ir pasiėmę vien savo širdis, mes turime artintis ir įžengti į šį kraštą.

Mes turime galvoti: „Aš esu nereikšmingas, kaip uodas.“ Taip manė Viešpats Brahmā, kai jis nuvyko į Dvāraką aplankyti Viešpaties K□□□os. Be to, visa tai ne kuriam laikui, ne tam, kad pabūti nuolankiam, pabaigti savo darbą ir tuomet grįžti atgal. Ne. Mes turime amžiams pripažinti tokią nereikšmingą padėtį. Žinoma, mes galime tikėtis, kad mus pamokys K□□□os sąmonės: kokia ji gera, kokia nuostabi ir kaip ji mums tinka. Mums leis paripra□□ą: užduoti nuoširdžius klausimus. Transcendentinėje karalystėje - visi mūsų draugai. Jie visi ateis padėti mums, padės suprasti, kad atsidavimo tarnystė yra graži ir kad K□□□os sąmonė yra geriausia gyvenimo forma. Turime vertinti savo siekį ir ketinimų tyrumą, o ne savo išorišką padėtį. Verbuotojai iš

anos pusės vertins mūsų ketinimų tyrumą, o ne dabartinę padėtį ar galimybes.

Ir nors atrodytų, kad mes ruošiamės būti vergais, rezultatas bus visiškai priešingas. Jei jūs galite užimti tokią paklusimo ir vergystės poziciją, tuomet Tas, kurio niekas niekada nenugali, bus nugalėtas. Draugai ateis jums padėti; sadhu ateis jums paaiškinti, kad mes turime tapti vergais, kad K□□□a labai myli savo vergus. Jis yra vergų šeimininkas, o kartais Jis nori tapti savo vergų vergu (gopī-bhartu□ pada-kamalayor dāsa-dāsānudāsa□). Tokia yra sėkmės paslaptis ir su tokia nuotaika mes galime pasiekti didžiausią naudą.

Śrī Caitanya Mahāprabhu atsakė Ramananda Rāyui: „Taip, tai tiesa. Nenugalimą nugali atsidavimas. Mes galime Jį sučiupti. Aš sutinku, jog tai yra dieviškos meilės pradžia: duodami, mes galime gauti tiek, kiek rizikuojame. Kuo labiau rizikuojame savimi, tuo daugiau galime tikėtis iš šios nenugalimos begalybės.“

(Iš BR Šridhara Maharadžo knygas "Search for Sri Krishna - Reality the Beautiful")